

[...]

32.345-32.382/III/PN

[...]

Ter zitting van 21 december 2000 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht een onderzoek gewijd aan twee klachten die tegen de vervoermaatschappij De Lijn werden ingediend wegens het voeren van Franstalige reclame op lijn 155 (Ukkel-Leerbeek).

In antwoord op onze vraag om inlichtingen deelt u ons op 13 september 2000 het volgende mede:

“ De reclame op de voertuigen van de Vlaamse Vervoermaatschappij wordt sinds 1992 verzorgd door de NV Streep, een commerciële vennootschap waarin De Lijn ook participeert.

Begin april 2000 reden in Vlaams Brabant inderdaad een aantal autobussen van De Lijn met tweetalige reclameboodschappen.

Door een vergissing was de eerste twee dagen van de reclamecampagne het Nederlands gedeelte van de boodschap niet aangebracht. Na herstel van deze vergissing was het Nederlandstalig gedeelte even groot als het Franstalig.

Het beleid van de NV Streep voor het voeren van reclame stoelt op een strikt commerciële basis. Hoewel private handelsreclame niet onder toepassing van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken valt, geldt bij de Vlaamse vervoermaatschappijen als algemene regel dat anderstalige boodschappen slechts aanvaard worden o.m. als het gaat om bestaande logo's of slogans, om originele titels van films, om merknamen van producten of om benamingen van firma's.”

De bedoelde buslijn loopt over gemeenten van het homogene Nederlandse taalgebied en een gemeente van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Het is derhalve een gewestelijke dienst in de zin van artikel 35 § 1, b, van de SWT. Dergelijke diensten vallen onder dezelfde taalregeling als de plaatselijke diensten gevestigd in Brussel-Hoofdstad.

Artikel 1 § 1, 2° SWT, stelt vast dat deze wetten van toepassing zijn op de natuurlijke en rechtspersonen die concessiehouder zijn van een openbare dienst of die belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de wet of de openbare machten hen hebben toevertrouwd in het belang van het algemeen.

Het aanbrengen van private publiciteit betreft geen eigenlijke concessie van een openbare dienst doch een louter ter beschikking stellen van een gedeelte van het openbaar domein tot uitoefening van een activiteit van private aard; wat een concessie van het openbaar domein is (cfr. advies 30.073 van 27 mei 1999).

De VCT oordeelt bijgevolg, dat de klacht ontvankelijk doch ongegrond is.

Zij neemt er akte van dat de vergissing hersteld werd.